

„Dacă vi se pare bine” (1 Cronici 13-17)

„Dar când Dumnezeu ... a binevoit să-L reveleze pe Fiul Său în mine, ... nu am primit sfat de la carne și sânge, nici nu m-am suit la Ierusalim, la cei care erau apostoli mai înainte de mine, ci am plecat în Arabia ...” (Galateni 1.15-17).

Așa a scris apostolul neamurilor către adunările din Galatia, care erau în pericol să cedeze cărnii și inspirațiilor ei și să se întoarcă la rânduiești, care le îndepărtau inevitabil de la credință și har.

„Nu am primit sfat de la carne și sânge.” Tocmai ceea ce noi facem atât de des și cu plăcere, Pavel nu a făcut. „Viziunea cerească” îi spusese să meargă în toată lumea pentru a deschide ochii oamenilor, pentru ca ei să se convertească de la întuneric la lumină și de la puterea lui satan la Dumnezeu; iar Anania, mesagerul lui Dumnezeu, confirmase această chemare (Faptele apostolilor 26.16-18; compară cu Faptele apostolilor 22.15). Ce ar fi fost mai natural pentru Pavel decât să se consulte în detaliu cu el însuși și cu apostolii, care erau deja de mult timp în lucrare și acumulasera experiență în acest domeniu? Dar Pavel nu a făcut niciuna dintre aceste lucruri.

„Ci am plecat în Arabia” – pentru a se întoarce la Damasc abia trei ani mai târziu! Gândurile lui Dumnezeu sunt cu mult diferite de gândurile noastre, iar căile noastre se îndreaptă de cele mai multe ori în direcție opusă căilor Lui. Pavel nu a mers pe calea lui. Privind în sus, sub călăuzirea Duhului, a plecat în *Arabia*, în singurătate, probabil pentru a fi pregătit acolo pentru slujba care i-a fost încredințată. Ce s-a întâmplat acolo, vom afla abia în eternitate, spre gloria lui Dumnezeu.

Nu toți slujitorii lui Dumnezeu au acționat întotdeauna ca Pavel. Avraam a ascultat-o pe Sara și a urmat gândurile ei omenești. Moise „s-a întors înapoi și înapoi” [Exodul 2.12] și apoi l-a ucis pe egiptean. Samuel „s-a mâhnit foarte mult și a strigat către DOMNUL (Iehova/Yahve) toată noaptea” (1 Samuel 15.1), când Dumnezeu S-a căit că l-a pus pe Saul împărat; și când, puțin mai târziu, l-a văzut în fața lui pe Eliab, înalt și impunător, a crezut că acesta trebuie să fie „unsul DOMNULUI” (1 Samuel 16.6). Și Ilie s-a consultat cu carnea și cu sângele când zăcea sub tufișul de ienupăr și dorea să moară (1 Împărați 19.3-5); la fel și Petru, când se temea „de cei din circumcizie” (Galateni 2.12).

Ceva similar găsim la David, când i-a venit în inimă să aducă la Ierusalim chivotul DOMNULUI, care stătea „în casa lui Abinadab pe deal” [1 Samuel 7.1], de când se întorsese din țara filistenilor. Cât de plăcută înaintea lui Dumnezeu era dorința lui David de a găsi „un loc pentru DOMNUL, locașuri pentru Puternicul lui Iacov” ne arată Psalmul 132. Jurământul DOMNULUI „de a pune pe tronul său din rodul trupului său” [Psalmul 132.11] este în legătură directă cu aceasta. David s-a străduit să însoțească aducerea chivotului cu toată solemnitatea cuvenită. Și totuși, totul s-a sfârșit cu un eșec total, spre deruta și rușinea profundă a lui David.

De ce? Citim în 1 Cronici 13.1: „David s-a sfătuit cu căpeteniile peste mii și peste sute, cu fiecare conducător”. Acest singur cuvânt are efectul unui fulger: „David s-a sfătuit”. Dar, se va întreba cineva, putea fi ceva mai potrivit decât asta? Nu veniseră oare toți acești oameni cu inima neîmpărțită la Hebron, pentru a-l face pe David împărat peste tot Israelul? (1 Cronici 12.38) Nu avea oare David obligații urgente față de ei? Nu erau oare, după judecata omenească, conducătorii poporului tocmai oamenii cărora trebuia să li se ceară sfatul într-o chestiune care privea atât de direct poziția națională și religioasă a lui Israel?

Așa ar putea judeca carnea și sângele; ele nu pot face altfel. Dar gândurile lui Dumnezeu erau altele. El dăduse odată porunci precise cu privire la chivotul legământului, mărturia prezenței Sale în mijlocul poporului. De câte ori tabăra lui Israel pornea la drum, Aaron și fiii lui trebuiau să învelescă cu grijă sfântul locaș și toate uneltele lui în pânze de purpură roșie și albastră și în pături din piei de vițel de mare, iar apoi leviții trebuiau să vină și să le poarte pe umeri, „dar să nu se atingă de lucrurile sfinte, ca să nu moară”, după cum spune porunca (Numeri 4.4-15; 7.9).

Porunca lui Dumnezeu era deci clară și precisă, iar David ar fi trebuit să o respecte și „să caute pe Dumnezeu după rânduială” (1 Cronici 15.13). Oricât de potriviți ar fi fost căpeteniile și conducătorii în funcțiile lor, când era vorba de chestiuni legate de împărăție, administrație, armată etc., aici ei erau doar un obstacol, o capcană. Ce înțeleg carnea și sângele despre lucrurile divine? Cum poate un om „natural” să judece „lucrurile spirituale”? Simțul religios natural al omului poate fi de acord cu tot ceea ce înalță carnea, poate construi o *mașină nouă* care să dea mărturie despre inteligența și inventivitatea sa și să manifeste un simț religios, dar nu va alege niciodată ceva care ia onoarea omului și o atribuie numai lui Dumnezeu.

Următorul rezultat al consultării cu conducătorii poporului a fost convocarea „întregii adunări a lui Israel”. Primul pas pe calea greșită este urmat inevitabil de al doilea și al treilea. David întreabă acum poporul ce părere are: „Dacă vi se pare bine și este de la DOMNUL Dumnezeu nostru” [1 Cronici 13.2]. Ce legătură de gânduri – și totuși, părerea poporului este pe primul loc! Foarte ușor de înțeles. Când inima nu este în lumina lui Dumnezeu, circumstanțele și oamenii devin mai importanți decât Dumnezeu Însuși. Cuvântul, care altfel este întrebat mai întâi, își pierde semnificația. Se mai *vorbește* despre El, pentru a liniști conștiința și pentru a păstra aparențele, dar este fără putere.

Propunerea lui David de a trimite mesageri în toată țara și de a chema preoții și leviții, împreună cu tot restul poporului, la o mare adunare comună, a fost întâmpinată cu aplauze. „Toată adunarea a zis să facă așa, *pentru că lucrul acesta era drept în ochii întregului popor*” (1 Cronici 13.4). O acțiune religioasă, la care pot participa toți fără deosebire, cu cât mai mult fast exterior cu atât mai bine, fără niciun exercițiu al conștiinței, este întotdeauna pe placul oamenilor. Dacă se adaugă la aceasta, ca în cazul de față, meritul de a pregăti o locuință mai demnă pentru chivotul Domnului întregului pământ, care nu fusese consultat în zilele lui Saul — cine nu ar fi vrut să fie de acord și să nu participe?

Astfel, tot Israelul s-a adunat „de la Șihor în Egipt, până la intrarea Hamatului”, adică de la punctul de frontieră cel mai sudic până la extremitatea nordică a țării, „ca să aducă chivotul lui Dumnezeu, al DOMNULUI care șade [tronează] între heruvimi, al cărui Nume este chemat acolo” [1 Cronici 13.6]. Nu este întâmplător că tocmai aici se amintește faptul grav că chivotul legământului era tronul DOMNULUI [lui Iehova]. Dacă David s-ar fi gândit la asta, cu siguranță ar fi fost ferit să trateze chivotul lui Dumnezeu așa cum o făcuseră cu ani în urmă filistenii păgâni, care nu-L cunoșteau pe Iehova. „Au purtat chivotul lui Dumnezeu pe un car nou din casa lui Abinadab. Și Uza și Ahio conduceau carul” (1 Cronici 13.7; compară cu 1 Samuel 6). Ceea ce Dumnezeu a lăsat nepedepsit la filistenii, ba chiar a folosit ca o demonstrație impresionantă a suveranității Sale asupra pământului și a creaturilor Sale (compară cu 1 Samuel 6.12), a trezit nemulțumirea profundă față de poporul Său și a dus la o pedeapsă severă.

„Și când au ajuns la aria lui Chidon, Uza a întins mâna ca să apuce chivotul, pentru că boii se poticniseră. Și mânia Domnului s-a aprins împotriva lui Uza și l-a lovit, pentru că își întinsese mâna spre chivot; și a murit acolo înaintea lui Dumnezeu” (1 Cronici 13.9,10).

Să ne imaginăm pentru o clipă situația. Tot poporul, cu David și căpeteniile în frunte, mergeau în urma chivotului și cântau din toată puterea înaintea lui Dumnezeu, cu cântări și lăute, cu harfe și cu lire, cu tamburine și cu chimvale și cu trâmbițe. O mulțime uriașă de oameni plini de bucurie! Strigăte de bucurie și veselie pretutindeni! Deodată se aude un strigăt teribil: „Opriți!” În mod similar, tot Israelul se bucurase în vremea lui Eli, când chivotul legământului DOMNULUI a ajuns în tabără. Bucuria era atât de mare încât „pământul a răsunat și filistenii au auzit vuietul strigătelor”. Dar prea curând bucuria s-a transformat în strigăte de durere; „treizeci de mii de pedeștri din Israel au căzut, iar chivotul lui Dumnezeu a fost luat” (1 Samuel 4.1-11).

Ah! La fel ca atunci, și acum lucrurile erau bune în ochii întregului popor, dar nu și în ochii lui Dumnezeu. Și totuși, David și conducătorii poporului aveau intenții bune! Nu voiau ei să acorde chivotului onoarea uitată de atâta timp? Nu voiau ei să îl consulte din nou de acum înainte? Și nu făcuseră ei *tot* ce se putea face, pentru a conferi recuperării chivotului un caracter solemn, potrivit momentului? Și acum Dumnezeu răspundea cu judecată și moarte! Și de ce? Pentru că Uza, îngrijorat în mod justificat pentru chivot – carul se clătina sau alunecase, iar chivotul era în pericol să cadă – întinsese mâna spre el! Acesta era răspunsul divin la toate eforturile, la tot zelul!

„David s-a *mâniat*.” Probabil nu din mânie, ci din lipsă totală de înțelegere a ceea ce se întâmplase. Era profund dezamăgit, confuz, rușinat, și asta în fața tuturor căpeteniilor și a întregului popor! Fapta lui Dumnezeu era pentru el o enigmă grea de neînțeles, și avea nevoie de timp pentru a se regăsi în liniștea prezenței lui Dumnezeu. El a numit locul rușinii sale „Pereț-Uza”, adică ruperea lui Uza, până în ziua de azi, și astfel s-a asigurat că amintirea va rămâne.

„Și David s-a *temut* de Dumnezeu în ziua aceea, zicând: «Cum voi aduce chivotul lui Dumnezeu la mine?»” Dorința atât de plăcută lui Dumnezeu a rămas, dar cum putea fi îndeplinită? Dumnezeu îi va arăta, după ce va învăța ceea ce era necesar, pe un drum dureros, dar binecuvântat. „David n-a dus chivotul la sine în cetatea lui David, ci l-a abătut în casa lui Obed-Edom din Gat.” Acolo el a rămas trei luni. „DOMNUL a binecuvântat casa lui Obed-Edom și tot ce era al lui” (1 Cronici 13.13,14). Nu ni se spune ce l-a determinat să aleagă tocmai această casă, dar putem fi siguri că David îl cunoștea pe proprietar ca fiind un om de încredere și temător de Dumnezeu. În 2 Samuel 15.19 și următoarele versete aflăm despre un al doilea gathit, numit Itai, care și-a exprimat credința în DOMNUL în vremuri grele și i-a rămas fidel lui David.

Capitolul 14 [din 1 Cronici] ne relatează în câteva cuvinte cât de îndurător și prietenos a fost Dumnezeu cu robul Său, învățându-l și dându-i puterea să-și îndeplinească dorința inimii sale în mod corect.

Mai întâi aflăm că El a confirmat și a înălțat domnia lui David pentru binele poporului Său, Israel. Ce bine că marele nostru Dumnezeu este independent în faptele Sale de nebuniile și greșelile noastre și ne arată mereu cât de mult Îi place să ierte și să binecuvânteze!

În al doilea rând, ni se spune că filistenii, invidioși pe măreția crescândă a lui David, „s-au suit să-l caute” [1 Cronici 14.8]. Se pare că aceasta era o ocazie potrivită pentru a consulta pe căpeteniile și pe conducătorii poporului; dar, în schimb, citim: „David *L-a întrebat pe Dumnezeu*” [1 Cronici 14.10] și abia după ce a primit porunca: „Suie-te!”, a pornit împotriva vrăjmașilor săi și a obținut o victorie atât de zdrobitoare, încât a numit locul victoriei sale „Baal-Perațim” – locul străpungerilor. Așa cum, atunci când se rupe un baraj, apa acumulată își croiește drum cu o forță irezistibilă, inundând totul, luând totul cu ea, tot așa Dumnezeu, prin mâna lui David, a străpuns pe vrăjmașii săi, iar zeii lor au fost umiliți (1 Cronici 14.8-12).

Și din nou filistenii au venit. O a doua întrebare adresată DOMNULUI era desigur inutilă, deoarece El Își făcu-Se cunoscută deja voința. Dar nu, „David a întrebat din nou pe Dumnezeu” [1 Cronici 14.14] și, iată, răspunsul era acum complet opus: „Nu te sui după ei; *întoarce-te de la ei*”. Cât de instructiv este aceasta și pentru noi! Dumnezeu nu acționează niciodată după un șablon. În ciuda tuturor experiențelor pe care le-am trăit, avem mereu nevoie de aceeași dependență de El și de călăuzirea Duhului Său. Ceea ce este corect astăzi poate fi greșit mâine.

„Întoarce-te de la ei și mergi asupra lor prin fața duzilor. Când vei auzi un vuiet de pași în vârful duzilor, atunci să ieși la luptă” [1 Cronici 14.14,15a].

Ce instrucțiune pentru un comandant militar experimentat în război! Nu propria lui pricepere, nici cea a generalilor și eroilor lui a fost luată în considerare aici. Ca niște copii slabi, toți trebuiau să aștepte un semn de sus, zgomotul din vârfurile copacilor de dud, apoi să treacă la atac, pentru că *Dumnezeu* era înaintea lor. „Și David a făcut cum îi poruncise Dumnezeu”, iar tabăra filistenilor a fost învinsă de la Gabaon până la Ghezer.

În Isaia 28, unde ni se spune că la sfârșitul zilelor conducătorii poporului Israel vor face un legământ cu moartea și vor face o învoială cu Locuința morților, pentru a scăpa de distrugerea copleșitoare, se face referire la evenimentele tocmai analizate – o dovadă cât de importanți erau ei pentru Dumnezeu. Ah! Patul, pe care acei batjocoritori mândri intenționează să se întindă, se va dovedi prea scurt, iar pătura în care vor să se învelescă, prea îngustă. „Pentru că DOMNUL Se va ridica întocmai ca la muntele *Perașim*, Se va mânia ca în valea *Gabaonului*, ca să-Și facă lucrarea” (Isaia 28.14-21).

David *învățase*, și acum era capabil să-și îndeplinească dorința inimii după voia lui Dumnezeu. „Și David a zis: «Nimeni să nu *poarte* chivotul lui Dumnezeu, decât leviții, *pentru că pe ei i-a ales DOMNUL* să *poarte* chivotul lui Dumnezeu și să-I slujească pentru totdeauna»” (1 Cronici 15.2). Pe lângă experiențele serioase pe care le-a trăit, David a auzit că DOMNUL a binecuvântat casa lui Obed-Edom și tot ce era al lui, din pricina chivotul lui Dumnezeu (2 Samuel 6.12). Cât de prietenos și îndurător este Dumnezeul nostru și „cine este un învățător ca El?”!

David a adunat din nou tot Israelul la Ierusalim, dar împreună cu el și pe fiii lui Aaron și pe leviți, *pentru ca ei să ducă* chivotul DOMNULUI, al Dumnezeul lui Israel, *la locul* pe care El îl pregătise pentru el. „Pentru că”, le-a spus el, „deoarece nu ați făcut aceasta la început, de aceea a făcut DOMNUL Dumnezeul nostru o spărtură printre noi, *pentru că nu L-am căutat după rânduială*” (1 Cronici 15.13).

Apoi preoții și leviții s-au *sfințit*, „și fiii leviților au purtat chivotul lui Dumnezeu *pe umerii lor*, cu drugii pe ei, cum poruncise Moise, după *cuvântul DOMNULUI*” [1 Cronici 15.15]. Și în timp ce „cântăreții” dintre leviți cântau tare cu tot felul de instrumente muzicale, iar „preoții” sunau din trâmbițe (compară cu Numeri 10.10) înaintea chivotului DOMNULUI, David, îmbrăcat într-un efod de in, lipsit de toate semnele demnității sale împărătești, sărea și juca înaintea lui. Acum totul era la locul său. Omul era nimic, Dumnezeu era totul. Și acum Dumnezeu i-a ajutat pe leviți, care purtau chivotul, și *pentru că El i-a ajutat*, ei au jertfit *șapte* viței și *șapte* berbeci (1 Cronici 15.26). Toate privirile și toate inimile erau îndreptate spre marele Dumnezeu al chivotului, iar finalul a fost un cântec de laudă și închinare. „Atunci, *în ziua aceea*, David a rânduit pentru întâia dată acest psalm, ca să aducă mulțumiri Domnului prin Asaf și frații săi” (1 Cronici 16.7 și versetele următoare).

Necredința s-a supărat, desigur, la vederea acestui spectacol. Mical, fiica lui Saul, s-a uitat pe fereastră și, când l-a văzut pe soțul ei sărind și jucând înaintea DOMNULUI, l-a *disprețuit* în inima ei. Era de neînțeles pentru ea că împăratul lui Israel se putea umili în fața servitorilor lui

și a servitoarelor sale, după cum credea ea. Tatăl ei, Saul, nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Dar David răspunde la reproșurile ei: „Am făcut-o înaintea DOMNULUI, care m-a ales mai mult decât pe tatăl tău și mai mult decât toată casa lui, ca să mă pună conducător peste poporul DOMNULUI, peste Israel; deci am jucat înaintea Domnului. Și mă voi arăta și mai de nimic decât atât și voi fi și mai înjosit în ochii *mei*” (2 Samuel 6.20-23).

Calea lui David nu a fost lipsită de poticniri în această ocazie și în alte ocazii faptele lui nu au fost fără greșală, dar el era un om „după inima lui Dumnezeu”, un om cu duhul zdrobit, care tremura în fața Cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu poate privi spre un astfel de om, da, Cel Înalt și Sublim, care rămâne în eternitate, vrea să-Și facă locuința la el (Isaia 57.15; 66.2; compară cu Ioan 14.23). Și care este consecința minunatei bunătăți a lui Dumnezeu? Capitolele 16 și 17 din cartea noastră răspund la această întrebare.

Capitolul 16 al cărții noastre ar putea avea ca titlu: „Voi cânta despre harul Tău”. Totul răsună aici de recunoașterea plină de bucurie a bunătății și credincioșiei lui Dumnezeu, a minunilor și a căilor Sale pline de har. Cerul și pământul, țara și marea sunt chemate să-L laude pe Cel „a cărui bunătate rămâne pentru totdeauna”. Un cântec nou este pus în gura lui David, iar Asaf și frații săi, Heman și Iedutun și alți cântăreți „aleși”¹ se alătură cu entuziasm laudelor împăratului recunoscător. Chivotul legământului este așezat în cortul ridicat de David pentru el — David *nu se mai teme* de Dumnezeu, așa cum se arată în 1 Cronici 13.12 — sunt aduse jertfe de ardere-de-tot și de pace și este instituit un serviciu regulat, care a rămas determinând în liniile sale de bază pentru toate timpurile. Cortul întâlnirii cu altarul jertfei de ardere-de-tot se afla încă pe înălțimea Gabaonului, iar Țadoc, preotul, locuia acolo cu frații săi pentru a aduce jertfe de ardere-de-tot DOMNULUI [Iehova] în mod constant, „după toate câte sunt scrise în Legea DOMNULUI”. (1 Cronici 16.39,40).

Împăratul, împins de dragostea recunoscătoare din inima sa și instruit de sus, ia aici măsurile necesare pentru slujirea chivotului, aduce el însuși jertfe de ardere-de-tot și de pace, binecuvântează poporul și împarte în cele din urmă întregului Israel, bărbați și femei, turtă de pâine, turtă de stafide și o măsură de vin [2 Samuel 6.19]. El unește astfel în persoana sa demnitățile și îndatoririle unui profet, ale unui preot și ale unsului DOMNULUI (compară cu Psalmul 132.13-17), „și tot ce face prosperă” (Psalmul 1.3). Acum, plăcerea lui este să facă voia lui Dumnezeu, iar Legea Lui este în inima lui (Psalmul 40.8). Nu mai este vorba de a consulta conducătorii sau poporul, ci conducătorii și poporul se bucură împreună cu David de succesele binecuvântate ale școlii lui Dumnezeu.

În cele din urmă, David simte dorința de a-I construi o casă DOMNULUI, Conducătorul credincios al poporului Său. „Iată, eu locuiesc într-o casă de cedri”, îi spune el profetului, „iar chivotul legământului DOMNULUI sub covoare!” [1 Cronici 17.1]. În opinia lui, o situație cu totul nedemnă și de neacceptat. Dar locuise Dumnezeu vreodată într-o casă, începând din ziua în care El l-a scos pe Israel din Egipt? Nu S-a coborât El să rățăască cu poporul Său de la cort la cort, de la locuință la locuință? Cu toate acestea, sentimentele care au dat naștere dorinței lui David erau plăcute lui Dumnezeu, chiar dacă dorința în sine nu putea fi îndeplinită; pentru că nu David, războinicul, ci Solomon, omul pașnic, urma să construiască casa DOMNULUI.

Mesajul pe care DOMNUL l-a transmis robului Său prin Natan este emoționant. Nici cuvintele, pe care David le-a rostit în răspunsul său către DOMNUL, în liniștea ascunsă a cortului, nu pot fi

¹ Cei doi leviți amintiți în versetul 38, Obed-Edom și Iedutun, sunt alți oameni decât gatiții Obed-Edom, în a cărui casă chivotul legământului a stat trei luni.

citite fără o profundă emoție. Dar nu vreau să mă opresc aici, ci doar să atrag atenția asupra câtorva puncte legate de *aducerea* chivotului legământului.

David „s-a mâniat”, după cum știm, când DOMNUL l-a pedepsit pe Uza. Probabil că toți am fi reacționat la fel dacă am fi fost acolo, da, poate că pentru unii dintre noi este încă greu de înțeles *de ce* Dumnezeu a trebuit să intervină atât de sever. Trebuie să experimentăm mereu cât de mult gândurile noastre rămân în urma gândurilor lui Dumnezeu.

Deja în prima parte a meditației noastre ne-am amintit că chivotul legământului, cu heruvimii de aur de pe capacul său, reprezenta tronul DOMNULUI [lui Iehova] și, de aceea, pe durata călătoriei lui Israel prin pustie, se afla în „Sfânta Sfintelor”. Nimeni nu avea voie să se apropie de el acolo, cu excepția marelui preot în Ziua Ispășirii, nimeni nu avea voie să-l atingă. Dacă Uza și Ahio s-ar fi gândit la asta, cu siguranță *s-ar fi sfîșit*, așa cum au făcut mai târziu preoții și leviții. Dacă David și-ar fi amintit asta, nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să pună chivotul pe un car nou. Consecința a fost, după cum se știe, alunecarea boilor și intervenția lui Uza: o acțiune îndrăznească, oricât de ușor de înțeles ar părea. Un om slab îndrăznește să vrea să susțină tronul Domnului întregii lumi, un om necurat pune mâna pe chivotul Dumnezeului de trei ori sfânt!

Când acest chivot s-a întors odată acasă din țara filistenilor, după o absență de șapte luni, oamenii din Bet-Șemeș s-au bucurat foarte mult să-l vadă (1 Samuel 6). Aveau dreptate. Dacă lui Dumnezeu I-a plăcut să reia în har legătura cu poporul Său, care fusese complet întreruptă pentru o vreme, atunci aceasta era cu siguranță un motiv de mare bucurie. Dar locuitorii din Bet-Șemeș au uitat, la fel ca Uza, că Dumnezeul tuturor harurilor este un Dumnezeu *sfânt*, care judecă fără părtinire după faptele fiecăruia. Din curiozitate, „s-au uitat în chivotul Domnului” și „DOMNUL a lovit șaptezeci de oameni din popor”. Neliniștea și tristețea au fost și aici consecințele uitării și, la fel ca în cazul lui David, oamenii din Bet-Șemeș s-au temut de DOMNUL și au zis: „Cine poate sta înaintea DOMNULUI, înaintea acestui Dumnezeu sfânt?” Au trimis mesageri la Chiriat-Iearim și au rugat pe locuitorii cetății să aducă chivotul la ei. Astfel, acesta a ajuns „în casa lui Abinadab, pe deal” (1 Samuel 7.1).

Chivotul nu era doar tronul DOMNULUI, ci și modelul cunoscut al lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, în care Dumnezeu S-a revelat omului în harul Său milostiv, și pe care, după ce Și-a împlinit lucrarea, L-a rânduit să fie „scaun al îndurării”, prin credința în sângele Său (Romani 3.25). „Cuvântul S-a făcut carne.” — „Deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, și El, în același fel, a luat parte la ele” (Ioan 1.14; Evrei 2.14). Această revelare a bunătății și dragostei lui Dumnezeu față de oameni, care ar trebui să trezească în noi doar sentimente de venerație și recunoștință profundă, atrage spiritul mândru al omului să pătrundă în taina sfințeniei: „Dumnezeu S-a revelat în carne”, cu alte cuvinte, „să privească în chivot”. Se dorește să se cerceteze legătura dintre divinitate și umanitate în El, pe care „numai Tatăl o cunoaște” (Matei 11.27). În același timp, se vorbește și se scrie despre El într-un mod care nu reflectă teamă sfântă față de acea „taină” de nepătruns și care rănește profund o inimă sensibilă și temătoare de Dumnezeu. Se uită că pământul, pe care se pășește, este „pământ sfânt”, pe care nu se poate pași decât cu picioarele desculțe.

Dumnezeul și Tatăl nostru iubește încrederea și familiaritatea copilărească, iar Domnul nostru preamărit nu ne numește „prieteni” și „frați” pentru a ne lăsa apoi la o distanță respectuoasă de El. Nu, El dorește ca noi să avem relații cu El în deplină conștientizare a dragostei care ne-a apropiat atât de mult de El. Cu toate acestea, nu trebuie să uităm niciodată că Tatăl, de care ne apropiem ca și copii, este Dumnezeul sfânt, iar Domnul, care nu Se rușinează să ne numească frați, ba chiar, ca Om, a devenit în toate asemenea fraților, a fost ispitit în toate ca și ei, rămâne întotdeauna Domnul domnilor, Creatorul și Întreținătorul tuturor lucrurilor, Dumnezeu mai

presus de toate, preamărit în eternitate. Această conștientizare ne va feri de orice familiarizare *falsă* și va păstra în inimile noastre, în ciuda dragostei și apropierii, sentimentul măreției Sale infinite față de noi. Atunci, așa cum s-a spus deja de multe ori, cu siguranță nu vom cădea în ispita de a-L numi „fratele nostru”. El ne numește frați, dar Numele, cu care noi Îl numim, este și rămâne în eternitate „Domnul”.

Noi vrem să nu uităm nici că preoții și leviții nu numai că *s-au sfințit*, pentru a aduce chivotul DOMNULUI, ci și că fiii leviților „*au purtat chivotul lui Dumnezeu pe umerii lor, ... cum poruncise Moise, după cuvântul Domnului*” (1 Cronici 15.14,15).

Această ultimă circumstanță ne amintește în mod viu de o altă învățătură, pe care o găsim în această parte a istoriei lui David. Atâta timp cât David a urmat gândurile sale și ale conducătorilor, el a cules, în ciuda sincerității sale personale, doar dezamăgiri și eșecuri; dar de îndată ce a căutat cu simplitate și credincioșie gândurile lui Dumnezeu, „L-a căutat după porunca Lui”, totul a fost spre gloria lui Dumnezeu și spre bucuria întregului popor, și nu în ultimul rând spre bucuria inimii sale.

Învățătura, despre care vorbim, este simplă; nu este nevoie să o căutăm în adâncime sau în înălțime. Dar, pe cât de simplă este, pe atât de importantă este ea.

Dumnezeu merită adorarea din partea creaturilor Sale. Omul simte aceasta în mod involuntar. Sub Lege, tot ceea ce privea slujirea lui Dumnezeu era reglementat de Moise, mijlocitorul între Dumnezeu și Israel. Fiecare israelit era obligat să „Îl caute pe Dumnezeu după rânduială”, adică să se apropie de El așa cum El poruncise prin Moise. Au venit vremuri de mare necredincioșie și decădere gravă, dar asta nu a schimbat „rânduiala” și nici obligația de a o respecta. De aceea, de câte ori Dumnezeu, în harul Său, a dat vremuri de renaștere, acestea au fost caracterizate mai ales printr-o întoarcere la Cuvântul Său, la poruncile Sale, și cu cât această întoarcere era mai credincioasă și mai hotărâtă, cu atât binecuvântarea era mai mare și mai durabilă.

În principiu, în zilele noastre, în timpul slujirii creștine, nu este altfel. Chiar dacă astăzi *Tatăl* caută închinători, și anume închinători care se închină „în duh și în adevăr”, și timpul rânduielilor legaliste și statutelor a trecut, Noul Testament ne învață în mod clar și fără echivoc, prin cuvânt și exemplu, despre temelia și natura slujirii actuale. Cât de simplă era strângerea laolaltă a credincioșilor la început, cât de modest era serviciul divin al lor! Cât de frumos era ordonată slujirea Cuvântului în public și în case, cât de simple și clare erau învățăturile despre sărbătorirea Cinei Domnului și semnificația acestei sărbători, fie ca masă comemorativă a Domnului absent, fie ca vestire a morții Sale, fie ca reprezentare exterioară a unității trupului spiritual al lui Hristos. „Ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, vestiți moartea Domnului, până vine El” și: „Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniunea a trupului lui Hristos? Pentru că noi, cei mulți, suntem *o singură* pâine, *un singur* trup, pentru că toți luăm parte (sau savurăm) dintr-o *singură* pâine” (1 Corinteni 11.26; 10.16,17). Ar putea fi ceva mai simplu, mai ușor de înțeles și, în același timp, mai glorios și mai semnificativ?

Și mai departe: „El (Domnul nostru glorificat, care S-a înălțat deasupra tuturor cerurilor) *a dat* pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți etc.” (Efeseni 4.11-13). Din nou, cât se poate de simplu și de ușor de înțeles. *Domnul dă* darurile, *Duhul lucrează, împărțind* fiecăruia în mod deosebit, după cum vrea El, iar *Dumnezeu a pus* măduarele în trup, după cum I-a plăcut (1 Corinteni 12.11,18). Aici este exclusă orice hirotonisire, alegere, determinare și împărțire umană. Niciun măduar nu își poate alege singur un loc, niciunul nu poate fi repartizat într-un loc de către altul sau de către totalitatea celorlalți. Fiecare măduar trebuie doar să întrebe cu smerenie care este locul, care

este slujba care *i-a fost* repartizată, și apoi să ocupe cu credincioșie acest loc și să îndeplinească această slujbă cu simplitate.

Nici din partea lui Dumnezeu nu este prevăzută vreo *schimbare* în acest sens. Desigur, apostolii și profeții au existat doar la începutul istoriei Bisericii; ei constituie *temelia* clădirii glorioase, a cărei piatră de temelie este Hristos (Efeseni 2.20). Dar evangheliștii, păstorii și învățătorii sunt necesari și trebuie să rămână, pentru desăvârșirea sfinților etc., „până când vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței depline a Fiului lui Dumnezeu” (Efeseni 4.13). Astfel, la început, Dumnezeu a însoțit mărturia Evangheliei Sale cu semne și minuni, „mărturisind” prin ele și confirmând mesajul (Evrei 2.4). În multe limbi și dialecte, El a făcut să fie vestite marile Sale fapte, pentru mântuirea celor care le auzeau și, din nou, ca semne pentru necredincioși (1 Corinteni 14.22). Dar, după ce semnele și limbile și-au îndeplinit rolul, „au încetat”. Cunoașterea și profeția, destinate amândouă zidirii și învățării credincioșilor, vor rămâne până la sfârșit. Ele vor fi „înlăturate” abia la judecată, când va veni Domnul (1 Corinteni 13.8).

Toate acestea sunt clare și obligatorii pentru o inimă supusă și o ureche ascultătoare. Dar, vai, la ce rezultate au dus voința proprie și neascultarea omului în creștinătate! Unde se mai vede, în toate marile și micile comunități religioase, care s-au format de-a lungul timpului, ceva din caracterul și simplitatea neîmpodobită a actului de cult din primele vremuri? Unde mai există o urmă din principiile divine privind slujirea Cuvântului, consemnate în Romani 12.4-8, în 1 Corinteni 12 și 14, Efeseni 4, 1 Petru 4.10,11 și în alte pasaje? Cu un cuvânt: *unde se caută Dumnezeu „după rânduială”*? Chiar dacă în multe cazuri s-a dorit sincer să se slujească lui Dumnezeu, s-au construit peste tot „cară noi” (ca să vorbim în limbajul imaginii noastre), foarte diferite unele de altele, după cum „li s-a părut bine” celor în cauză, dar toate în contradicție cu voia clar revelată a lui Dumnezeu.

Care trebuie să fie rezultatul? Astăzi, ca și atunci: derută și rușine. Cum arată situația în jurul nostru, începând cu Biserica Romano-Catolică, marea caricatură a Bisericii creștine, până la nenumăratele biserici și bisericuțe, partide și secte ale creștinătății! Ce confuzie de nedescris! Cu adevărat, în fața a ceea ce s-a întâmplat, rușinea profundă este partea noastră a tuturor, și ni se cuvine să ne plecăm și să ne întoarcem la „ceea ce a fost de la început”. Numai astfel Domnul ne poate „ajuta”, numai astfel, în ciuda decăderii generale, să punem cântări de laudă în gura noastră. Și că El nu numai că *poate* face aceasta, ci și că o *face* în harul Său minunat, au experimentat toți cei care, cu simplitate și sinceritate, s-au întors de pe calea lor greșită și au pășit pe calea îngustă a adevărului, unde nu este loc pentru bunul plac și voința proprie, ci unde este supunere față de cuvântul: „Este scris” – „așa vorbește Domnul!”

Titlul original: „Wenn es euch gut dünkt”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 113-123; 141-150.